

תת"ע 6636/11/14 - מישאל זיזוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 6636-11-14 מדינת ישראל נ' זיזוב
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת רות וקסמן
המבקש	מישאל זיזוב
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 17.12.14 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירת הפעלת מונית, שלא בהתאם לתנאי הרישיון, כאשר ביום 30.9.13 נהג המונית הגיע לרחוב אינשטיין כשמוטר לו להגיע עד לרחוב סוקולוב ברשיון השירות, וזאת בניגוד לסעיף 14(א) לפקודת התעבורה, ונגזר עליו קנס בגובה 1000 ₪.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, לא הגיע לדיון משום שלא קיבל הזמנה לדין. הסתבר לו שנשלחה הודעה מרשות הדואר לרח' אשר 10 נתניה, שזו היתה כתובתו בעבר ולכן חזרה בציון "לא נדרש".

כתובתו היא רח' דגניה 86 נתניה, לשם נשלח הדו"ח השני. בנוסף, טען כי לפני 3.5 שנים דאג לעדכן את משרד הפנים על כתובתו החדשה בדגניה 86 נתניה.

עוד טוען המבקש כי לא ידע על הפעלת המונית שלא בתנאי הקו, לאור העובדה שבינואר 2014 רישיון ההפעלה בתוואי הנסיעה נהפך לחוקי כשם שהיה ב-14 שנות פעילותה של החברה.

עוד הוסיף המבקש כי כבר אינו עובד בחברת המוניות בעקבות קבלת הדו"ח, משום שמנהלי החברה נטשו אותו על עבירה טכנית זו ולא יידעו אותו, כשחובת המסירה והידיעה מוטלת עליהם.

לבקשה צורפו הודעה בעקבות החלטת תובע מיום 1.12.13, מכתב המבקש לחברת מוניות שי לי מיום 16.12.13, העתק הודעה על קנס, העתק הכרעת הדין וגזר הדין.

המשיבה התנגדה לבקשה בטענה כי עפ"י אישור המסירה המצוי בתיק עולה כי המבקש זומן לדין בביהמ"ש ביום 17.12.14, ואילו אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש". הדואר נשלח לכתובת דגניה 86/27 נתניה, וזוהי הכתובת שציין המבקש בבקשתו, ומשכך אין למבקש אלא להלין על עצמו.

לתגובה צורף העתק אישור המסירה.

דין והכרעה

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

אינני סבורה כי יש בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון. מעיון באישור המסירה שצירפה המשיבה עולה כי נשלחה למבקש הזמנה לדיון שנערך ביום 17.12.14, וכי אישור המסירה נשלח לכתובת דרך דגניה 86/27 - אותה הכתובת שציין המבקש בבקשתו, וכי חזר בציון "לא נדרש". יתרה מכך, המבקש לא הרים הנטל ולא צירף אסמכתא לעניין ההודעה שנשלחה מרשות הדואר לרח' אשר 10, כתובתו הקודמת.

למבקש ניתן יומו בבית המשפט, אולם המבקש, מטעמים השמורים עמו, בחר שלא להתייצב לדיון, ולוותר, הלכה למעשה, על זכות זו.

טענת המבקש, כי לא ידע על הפעלת המונית שלא בתנאי הקו, אין בה כדי להוות עילה מוצדקת לביטול גזר הדין. ראה לעניין זה: רע"פ 1773/04 אלעוברה נגד מדינת ישראל: "העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא".

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו. המדובר בעבירה טכנית ולא בטיחותית, ובהתחשב במהות העבירה, הקנס שהוטל על המבקש, נמצא במתחם הענישה הראוי.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ה, 10 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.

